

Ukradena nevesta

Reimmichlova povest podomačena

26

Ali kaj je to? Dekle z zlatimi lasmi — v svetlo-modri obleki, z belim predpasnikom — to ni Tina. To je — o ti sveta Marija...

»Leja!« je zaukal.

Toda že se mu je obesila okoli vratu in ga poljubila na lice.

»Hanzej, moj ljubi, ljubi!«

»Leja — Leja — Leja!«

Stisnil jo je k sebi in dolgo sta se držala objeta. Potem jo je prijel za obe roki in ji je pogledal v oči s pogledom, polnim neizrekljive ljubezni. Bila je bolj drobna, še nežnejša, še ljubkejša kakor prej.

»Leja, ali je mogoče? Ali je res? Ti si tu — pri meni — doma?«

»Ja — kam naj bi bila pa drugam šla? Saj sem tudi jaz tu doma.«

»Seveda, tu si doma. Hiša je tvoja in vse, vse je tvoje.«

»Hanzej, ta sreča, ta sreča, da sem vendar že doma in pri tebi!«

»Bog daj, da bi ostala zmeraj, zmeraj skup!«

»Nič na svetu naju ne more več ločiti.«

»Leja, ko bi le res bilo!«

»Kaj, ali nič ne veš?«

»Kaj naj bi vedel?«

»Ali ti nihče ni povedal, kaj se je zgodilo?«

»Saj prihajam pravkar z dolgega potovanja in še nisem nobenega znanca srečal.«

Tedaj se je žena sesedla na stol in se je začela bridko jokati.

»Za božjo voljo, Leja, kaj pa ti je? Povej, kaj ti je!« jo je prosil in se usedel zraven nje.

S silo je premagala jok in mu je zašepetala na uho:

»Bila sem pri sodnji v Celovcu.«

»Ježeš!« se je prestrašil. »Ali te je Tonč naznanil?«

»Ne — sama sem se. Vse sem priznala na sodnji.«

»Ti — Leja — ali si ob pamet?«

»Zaradi tebe sem storila. Tako smilil si se mi, ko sem izvedela, da imajo ljudje tebe na sumu in dolžijo tebe namesto mene.«

»Sirota moja ljuba!«

»Grdo bi bilo, ko bi bila pustila, da tebe obrekujejo.«

»Kaj name — nase, nase bi bila morala misliti, uboga moja ženka!«

»Le tiho bodi, Hanzej! Zdaj je vse dobro.«

»Ali so te izpustili. Kdaj boš morala spet v Celovec?«

»Nič! Oprostili so me, čisto oprostili so me.«

»Ali je mogoče? Ti ljubi Bog — ali je mogoče?«

»Sodniki so rekli, da je bila nesreča in da nisem kriva, da sem se morala braniti in da ne morem zato, da se je tako strašno končalo.«

»Hvala Bogu! Leja!« je zavriskal. »Prosta si. Nič nisi kriva.«

Objel jo je in jo poljubljaj po čelu. Leja je začela krčevito ihteti.

»Hanzej, zdaj bova ostala vkup, ti moj, jaz tvoja,« je med ihtenjem dejala.

»Da, moja si, vsa si moja, ljuba, ljuba, dobra enica! Vse bom storil, da boš srečna.«

»Saj sem srečna, da imam le tebe.«

»Zakaj pa se potem jočeš, Leja?«

»Ne vem... jaz... ne vem... Tako srečna sem! Presrečna!«

Pustil jo je, naj se najoče. Nato jo je spet prijel za roko in jo je vprašal:

»Kako dolgo pa si že tu?«

»Že štiri dni. Koj po razpravi sem prišla s Tino sem.«

»Pa Tina — res: kje pa je Tina?«

»V Podgorje je šla na božjo pot — za naju, tako se je zaobljubila. Davi je šla in pride šele jutri na večer.«

»Ti dobra duša! — Njej se imam mnogo zahvaliti.«

»Jaz tudi, Hanzej.«

»Kaj pa ljudje? Kaj pa ti pravijo zdaj?«

»Tega ne vem. Enkrat samo sem bila na vasi pri očetu.«

»Naj govorijo ljudje, kar hočejo! Midva imava še eden drugemu dosti povedati.«

Zdaj sta si jela pripovedovati. Kaj je tega bilo! Eden je imel več spraševati kakor drugi in marsikaj jima je ostalo za zdaj še nerazumljivo in zagonetno. Najmanj sta razumela Tonča. Hanzeju, katerega je vendar mrzel čez vse mere, je rešil življenje, za Lejo pa se je pred sodniki tako potegnil, da se ji zdi, prav on ji je pomagal, da so jo oprostili.

»Pa vendar ni tako narobečen človek, kot sem mislil,« je dejal Hanzej.

»Spredekal se je,« je menila Leja. »Nekaj se je moralo z njim zgoditi.«

»Ali si kaj govorila z njim?«

»Ne besede. Tudi ni poskušal, da bi bila prišla v besedo... Bojim se, da ga bodo še hudo prijeli; državni tožilec mu je zagrozil.«

»Če bi se mu res primerilo, mu bova morala pomagati, kolikor bova mogla.«

Leja je pritrdila. Kar se je spomnila:

»Hanzej, kako sem vendar neumna! Pustim te, da sediš in ti ne prinesem jesti. Lačen si in truden od poti.«

»Ne, meni ni treba nič, ne morem jesti, ostani pri meni, ne bom jedel,« se je branil.

»Malo kave vsaj!«

»Ne! Vode mi prinesi! Žejen sem.«

Ona pa se ni dala pregovoriti. Ko mu je prinesla vode, je odhitela v kuhinjo, da bi skuhalo kave. Prišel je zanj in sedel zraven nje k peči. Večkrat je dejal:

»Leja, kako sva midva srečna! Kako sva midva srečna! — Bogu bodi hvala in Materi božji!«

Ko ga je silila, je popil nekaj skodelic kave in pojedel dva kosa pogače. Morala pa mu je pomagati in z njim jesti.

Bilo je že pozno, ko sta odšla v družinsko sobo. Prvič sta molila večerno molitev skupaj in sta jo molila tako goreče, da sta oba potem rekla: tako pobožno je še nikoli nista. Potem sta se podala počivat.

Drugo jutro sta bila že ob šestih v cerkvi pri maši. Potem sta šla skoz vas in k žnidarju očeta obiskati. Ta se je iz vsega srca razveselil, ko ju je videl. Ko bliž je šla novica po Grabnjah, da se je Hanzej vrnil in da sta se z Lejo srečno našla.

Popoldne sta prihrumela Lojz in Peter k Hanzeju na dom. Leja je prestrašeno prišla gledat, kdo tako rogovili po lopi.

»Skuši singulina!«

»Dove se gre v Safitansko ulico?«

Tako sta vpila oba hkrati.

»Za božjo voljo,« je zmajevala Leja, »kaj pa naj to pomeni?«

»Kaj pa je, da je tak direndaj?« se je oglasil Hanzej in prihitel po stopnicah dol.

»Niente po slovensko,« se je režal Peter.

»Če sta bila v Rimu, morata vendar po laško znati,« je pomeril Lojz od Hanzeja k Leji.

»Kaj pa vaju je prav za prav prineslo?«

»Nevesto iščeva, ki se je sama ukradla.«

»Dvakrat nama je tička že ušla, danes pa nama ne bo.«

»Ali sta me dolgo čakala na via dei Coronari?« je pobarala Leja.

»Na tej planini še nikoli nisva bila. Saj nama niti povedala nisi, kako se tista ulica imenuje.«

»Ves Rim sva preletala, pa tistega zakletga kota nisva več našla.«

(Dalje sledi)

Nov redilni prašek za prašiče

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z minimalnimi stroški zreži svojo prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pisanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedov in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitke 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje v zdravju in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar, 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitke 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenice 16 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 196

Pravi Redin, Govedin, Mlekin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavrtkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANCO, Maribor, Slovenska ulica